TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2014. gada 14. oktobrī*

Apelācija — Kopējā zivsaimniecības politika — Zvejas kvotas — Komisijas ārkārtas pasākumi — Savienības ārpuslīgumiskā atbildība — LESD 340. panta otrā daļa — Nosacījumi — Reāls un droši zināms kaitējums

Apvienotās lietas C-12/13 P un C-13/13 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 4. janvārī iesniedza

Gérard Buono , ar dzīvesvietu Agdā [*Agde*] (Francija),

Jean-Luc Buono , ar dzīvesvietu Agdā,

Roger Del Ponte , ar dzīvesvietu Balaruklebēnā [*Balaruc-les-Bains*] (Francija),

Serge Antoine Di Rocco , ar dzīvesvietu Sētē [*Sète*] (Francija),

Jean Gérald Lubrano , ar dzīvesvietu Balaruklebēnā,

Jean Lubrano , ar dzīvesvietu Porvāndrā [*Port-Vendres*] (Francija),

Jean Lucien Lubrano , ar dzīvesvietu Saleijā [*Saleilles*] (Francija),

Fabrice Marin , ar dzīvesvietu Frontiņānā [*Frontignan*] (Francija),

Robert Marin , ar dzīvesvietu Balaruklebēnā,

ko pārstāv *A. Arnaud* un *P.-O. Koubi-Flotte, avocats* (C-12/13 P),

un

Syndicat des thoniers méditerranéens , Marseļa (Francija),

Marc Carreno , ar dzīvesvietu Sētē (Francija),

Jean Louis Donnarel , ar dzīvesvietu Lurmarēnā [*Lourmarin*] (Francija),

Jean-François Flores , ar dzīvesvietu Sētē,

Gérald Jean Lubrano , ar dzīvesvietu Balaruklebēnā,

* Tiesvedības valoda – franču.

Hervé Marin , ar dzīvesvietu Balaruklevjē [*Balaruc-le-Vieux*] (Francija),

Nicolas Marini , ar dzīvesvietu Frontiņānā,

Sébastien Marin , ar dzīvesvietu Buzigā [*Bouzigues*] (Francija),

Serge Antoine José Perez , ar dzīvesvietu Sorēdē [*Sorède*] (Francija),

ko pārstāv *C. Bonnefoi*, *avocate* (C-13/13 P),

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Bouquet* un *D. Nardi*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Vajda [*C. Vajda*] un S. Rodins [*S. Rodin*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], E. Levits (referents), Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2014. gada 20. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savām apelācijas sūdzībām *Gérard Buono*, *Jean-Luc Buono*, *Roger Del Ponte*, *Serge Antoine Di Rocco*, *Jean Gérald Lubrano*, *Jean Lubrano*, *Jean Lucien Lubrano*, *Fabrice Marin* un *Robert Marin* (lieta C-12/13 P), kā arī *Syndicat des thoniers méditerranéens* [Vidusjūras tunzivju zvejnieku arodbiedrība] (turpmāk tekstā – "*STM*"), *Marc Carreno*, *Jean-Louis Donnarel*, *Jean-François Flores*, *Gérald Jean Lubrano*, *Hervé Marin*, *Nicolas Marin*, *Sébastien Marin* un *Serge Antoine José Perez* (lieta C-13/13 P) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Syndicat des thoniers méditerranéens* u.c./Komisija (T-574/08, EU:T:2012:583; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā noraidīja to prasību par zaudējumu atlīdzību, kas tiem šķietami esot nodarīti, pieņemot Komisijas 2008. gada 12. jūnija Regulu (EK) Nr. 530/2008, ar ko nosaka ārkārtas pasākumus attiecībā uz seineriem, kas zvejo zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā (OV L 155, 9. lpp.).

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes 2002. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku (OV L 358, 59. lpp.) mērķis ir ieviest daudzgadēju pieeju zivsaimniecības apsaimniekošanai, lai nodrošinātu šīs nozares ilgtermiņa dzīvotspēju.

3 Regulas Nr. 2371/2002 7. pantā "Komisijas ārkārtas pasākumi" ir noteikts:

"1. Ja ir pierādījumi nopietniem draudiem, kas rodas zvejas darbību rezultātā un rada vajadzību pēc tūlītējas rīcības, attiecībā uz ūdeņu dzīvo resursu saglabāšanu vai jūras ekosistēmu, Komisija pēc motivēta dalībvalsts pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas var lemt par ārkārtas pasākumiem, kuri ilgst ne vairāk par sešiem mēnešiem. Komisija var pieņemt jaunu lēmumu pagarināt ārkārtas pasākumus ne vairāk kā par sešiem mēnešiem.

2. Dalībvalsts vienlaicīgi dara zināmu pieprasījumu Komisijai, citām dalībvalstīm un attiecīgajām reģionālajām konsultatīvajām padomēm. Tās var iesniegt savas rakstiskās atsauksmes Komisijai piecu darbdienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.

Komisija pieņem lēmumu 15 darbdienu laikā pēc 1. punktā minētā pieprasījuma saņemšanas.

3. Ārkārtas pasākumi stājas spēkā nekavējoties. Par tiem informē attiecīgās dalībvalstis, un tos publicē *Oficiālajā Vēstnesī*.

4. Attiecīgās dalībvalstis var paziņot Komisijas lēmumu Padomei 10 darbdienu laikā pēc minētā paziņojuma saņemšanas.

5. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu var pieņemt citādu lēmumu viena mēneša laikā pēc paziņojuma saņemšanas dienas."

4 Regulas Nr. 2371/2002 20. pantā "Zvejas iespēju piešķiršana" ir noteikts:

"1. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma lemj par nozvejas un/vai zvejas intensitātes limitiem un par zvejas iespēju sadalījumu starp dalībvalstīm, kā arī par nosacījumiem, kas saistīti ar šiem limitiem. Zvejas iespējas sadala starp dalībvalstīm tādā veidā, lai nodrošinātu katras dalībvalsts zvejas darbību relatīvu stabilitāti attiecībā uz katru krājumu vai zvejniecību.

2. Ja Kopiena nosaka jaunas zvejas iespējas, Padome lemj par šo iespēju sadalījumu, ņemot vērā katras dalībvalsts intereses.

3. Katra dalībvalsts attiecībā uz kuģiem, kas peld ar tās karogu, lemj par metodi, kā sadalīt zvejas iespējas, kas piešķirtas attiecīgajai dalībvalstij atbilstoši Kopienas tiesībām. Dalībvalsts informē Komisiju par sadales metodi.

4. Padome nosaka zvejas iespējas, kas pieejamas trešām valstīm Kopienas ūdeņos, un piešķir šīs iespējas katrai trešai valstij.

5. Pēc paziņošanas Komisijai dalībvalstis var veikt pilnīgu vai daļēju apmaiņu ar tām piešķirtajām zvejas iespējām."

5 Šajā kontekstā ir tapusi Padomes 2008. gada 16. janvāra Regula (EK) Nr. 40/2008, ar ko 2008. gadam nosaka konkrētu zivju krājumu un zivju krājumu grupu zvejas iespējas un ar tām saistītus nosacījumus, kuri piemērojami Kopienas ūdeņos un - attiecībā uz Kopienas kuģiem - ūdeņos, kur nepieciešami nozvejas limiti (OV L 19, 1. lpp.).

6 Šie limiti un daudzumi tika grozīti ar Komisijas 2008. gada 22. maija Regulu (EK) Nr. 446/2008, ar ko, ievērojot 21. panta 4. punktu Padomes Regulā (EEK) Nr. 2847/93, ar kuru izveido kontroles sistēmu, kas piemērojama kopējai zivsaimniecības politikai, pielāgo dažas zilās tunzivs kvotas 2008. gadam (OV L 134, 11. lpp.).

7 Saskaņā ar Regulas Nr. 2371/2002 7. pantu Komisija 2008. gada 12. jūnijā pieņēma Regulu Nr. 530/2008.

8 Regulas Nr. 530/2008 preambulas 6. apsvērumā ir noteikts:

"Komisijas rīcībā esošā, kā arī Komisijas inspektoru dalībvalstīs veikto pārbaužu laikā gūtā informācija liecina, ka zvejas iespējas, kas iedalītas seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu vai reģistrēti minētajās valstīs, zilās tunzivs zvejai Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā, būs uzskatāmas par pilnībā apgūtām 2008. gada 16. jūnijā, bet zvejas iespējas, kas iedalītas seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu vai reģistrēti minētajā valstī, zvejai no jau minētā krājuma, būs uzskatāmas par pilnībā apgūtām 2008. gada 23. jūnijā."

9 Šīs regulas 1. pantā ir paredzēts:

"No 2008. gada 16. jūnija ir aizliegts seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu vai ir reģistrēti minētajās valstīs, zvejot zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā.

No minētās dienas ir arī aizliegts paturēt uz kuģa, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, pārkraut, pārvietot vai izkraut krastā šādus krājumus, ko nozvejojuši minētie kuģi."

10 Tās pašas regulas 2. pants ir formulēts šādi:

"No 2008. gada 23. jūnija ir aizliegts seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu vai ir reģistrēti minētajā valstī, zvejot zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā.

No minētās dienas ir arī aizliegts paturēt uz kuģa, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, pārkraut, pārvietot vai izkraut krastā šādus krājumus, ko nozvejojuši minētie kuģi."

11 Regulas Nr. 530/2008 3. pantā ir noteikts:

"1. Neskarot panta otro daļu [2. punktu], no 2008. gada 16. jūnija Kopienas uzņēmējiem ir aizliegts atļaut izkraut krastā, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, un pārkraut zilās tunzivis, kuras seineri nozvejojuši Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā.

2. Līdz 2008. gada 23. jūnijam ir atļauts izkraut krastā, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, un pārkraut Kopienas ūdeņos vai ostās zilās tunzivis, kuras Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā nozvejojuši seineri, kuri peld ar Spānijas karogu vai ir reģistrēti minētajā valstī."

Tiesvedības rašanās fakti

12 Apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-12/13 P, kā arī apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P *Marc Carreno*, *Jean-Louis Donnarel*, *Jean-François Flores*, *Gérald Jean Lubrano*, *Hervé Marin*, *Nicolas Marin*, *Sébastien Marin* un *Serge Antoine José Perez* ir seineru, kuri peld ar Francijas karogu un zvejo Vidusjūrā, īpašnieki un/vai akcionāri. Viņi visi ir *STM* biedri.

13 *STM*, kas arī ir apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-13/13 P, ir arodbiedrība, uz kuru attiecas Francijas *Code du travail* [Darba kodeksa] IV nodaļa un kurā var iestāties tikai jūras zivsaimniecības darbinieki, kas ir saistīti ar tunzivju zveju.

14 Visiem apelācijas sūdzības iesniedzējiem, izņemot *STM*, 2008. gadam bija izsniegta īpaša licence, kura viņiem ļāva zvejot, paturēt, pārkraut, pārvietot, izkraut, pārvadāt, uzglabāt un pārdot Vidusjūras zilās tunzivis zvejas iespēju, kas viņiem bija piešķirtas individuālu kvotu veidā, robežās. Atļauja, kuru bija izsniegušas Francijas iestādes, sniedza iespēju zvejot laikposmā no 2008. gada 1. aprīļa līdz 30. jūnijam.

15 Regulas Nr. 530/2008, ar kuru tika aizliegta zilo tunzivju zveja Vidusjūrā, pieņemšanas dēļ 2008. gada 16. jūnijā šo zivju zvejas darbība tika pārtraukta un apelācijas sūdzības iesniedzēju, izņemot *STM*, zvejas licences tika atsauktas.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

16 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 24. decembrī, prasītāji pirmajā instancē, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzēji lietās C-12/13 P un C-13/13 P, kopīgi cēla prasību par zaudējumu atlīdzību, lūdzot konstatēt Eiropas Savienības ārpuslīgumisko atbildību bez vainas Regulas Nr. 530/2008 pieņemšanas dēļ.

17 Ar 2010. gada 25. marta rīkojumu tiesvedība Vispārējā tiesā tika apturēta, līdz tiks pasludināts Tiesas galīgais nolēmums lietā C-221/09 *AJD Tuna* un Vispārējās tiesas nolēmums par prasības pieņemamību lietās T-532/08 *Norilsk Nickel Harjavalta* un *Umicore*/Komisija, kā arī T-539/08 *Etimine* un *Etiproducts*/Komisija.

18 2011. gada 17. marta spriedumā *AJD Tuna* (C-221/09, EU:C:2011:153) Tiesa nosprieda, ka Regula Nr. 530/2008 ir spēkā neesoša tiktāl, ciktāl, ņemot vērā, ka tā ir tikusi pieņemta, pamatojoties uz Regulas Nr. 2371/2002 7. panta 1. punktu, attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu vai ir reģistrēti šajā dalībvalstī, kā arī Kopienas uzņēmējiem, kas noslēguši attiecīgus līgumus ar tiem, tajā noteiktie aizliegumi stājas spēkā, sākot no 2008. gada 23. jūnija, savukārt attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu vai ir reģistrēti minētajās dalībvalstīs, kā arī Kopienas uzņēmējiem, kas noslēguši līgumus ar tiem, šie aizliegumi stājas spēkā, sākot no 2008. gada 16. jūnija, nesniedzot objektīvu pamatojumu šādai atšķirīgai attieksmei.

19 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa prasību, ciktāl to bija cēlusi *STM*, atzina par nepieņemamu un prasību, ciktāl to bija cēluši pārējie apelācijas sūdzības iesniedzēji, noraidīja kā nepamatotu.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

20 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 26. februāra rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 54. pantu lietas C-12/13 P un C-13/13 P rakstveida, mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

21 Apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-12/13 P lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— izskatīt lietu pēc būtības, piespriežot Komisijai, pamatojoties uz ārpuslīgumisko atbildību, samaksāt šādas naudas summas:

  — *Gérard Buono* un *Jean-Luc Buono* – naudas summu EUR 1 523 588,94 apmērā;

— *Roger Del Ponte* – naudas summu EUR 1 068 600 apmērā,

— *Serge Antoine Di Rocco* – naudas summu EUR 1 094 800 apmērā;

— *Jean Gérald Lubrano* naudas summu EUR 855 628,20 apmērā;

— *Jean Lubrano* un *Jean Lucien Lubrano* – naudas summu EUR 1 523 588,94 apmērā;

— *Fabrice Marin* un *Robert Marin* – naudas summu EUR 865 784,59 apmērā, un

— pakārtoti, atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā.

22 Apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P lūdz Tiesu:

— *STM* celto prasību atzīt par pieņemamu;

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— piespriest Komisijai, pamatojoties uz ārpuslīgumisko atbildību, samaksāt prasības pieteikumā pieprasītās kompensācijas summas, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzības;

— pakārtoti, noraidīt prasības par ārpuslīgumisko atbildību, un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē, kā arī pirmajā instancē.

Par lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu

24 Kad pēc ģenerāladvokāta secinājumu sniegšanas 2014. gada 20. martā tika pabeigta tiesvedības mutvārdu daļa, ar 2014. gada 24. marta vēstuli, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2014. gada 25. martā, apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P lūdza atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu.

25 Pēdējie minētie it īpaši uzsvēra, pirmkārt, ka ģenerāladvokāta secinājumi ir pamatoti ar argumentu, ko lietas dalībnieki nebija pietiekami apsprieduši, proti, par to, vai Regula Nr. 530/2008 ir vai nav likumīga, un, otrkārt, ka pastāv jauns fakts, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu un kas ir saistīts ar to, ka Komisija nav rīkojusies un nav veikusi pasākumus ar mērķi novērst diskrimināciju, kas ir izraisījusi Regulas Nr. 530/2008 spēkā neesamību.

26 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 83. pantu tā jebkurā brīdī, uzklausījusi ģenerāladvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētās ieinteresētās personas nav apsprieduši (skat. spriedumus *Pohotovosť*, C-470/12, EU:C:2014:101, 21. punkts, un *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company*, C-190/12, EU:C:2014:249, 20. punkts).

27 Piedevām saskaņā ar LESD 252. panta otro daļu ģenerāladvokāta pienākums ir, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē izteikt pamatotus secinājumus lietās, kurās atbilstoši Tiesas statūtiem ir vajadzīga ģenerāladvokāta piedalīšanās. Tiesai nav saistoši nedz ģenerāladvokāta secinājumi, nedz šo secinājumu pamatojums (spriedums Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Šajā gadījumā Tiesa, uzklausījusi ģenerāladvokātu, uzskata, ka tā ir pietiekami informēta, lai izlemtu lietu, ka nav vajadzības šīs lietas izlemt, pamatojoties uz argumentiem, ko lietas dalībnieki neesot pietiekami apsprieduši, un ka apelācijas sūdzības iesniedzēju minētajam jaunajam faktam nevar būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu. Tādēļ lūgums atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu nav jāapmierina.

Par apelācijas sūdzībām

Par pirmo lietā C-13/13 P izvirzīto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

29 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P apgalvo, ka, atzīstot, ka *STM* nebija tiesību celt prasību, Vispārējā tiesa ir sagrozījusi lietas materiālos ietvertos faktus. Tie uzskata, ka, veicot šo faktu pilnīgu izvērtēšanu, varētu tikt konstatēts, ka *STM* ir patstāvīga interese celt prasību, kas tai ļauj lūgt atlīdzināt tai atsevišķi nodarīto kaitējumu.

30 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P apstrīd pārsūdzētā sprieduma 23. punktā izdarītā Vispārējās tiesas secinājuma, ka *STM* nav pamatojusi tai nodarīto kaitējumu, saturisko pareizību, norādot uz to rakstiskajām atbildēm uz diviem Vispārējās tiesas uzdotiem jautājumiem, no kurām izriet, ka *STM* nodarītais morālais kaitējums ir saistīts ar tās biedru darbības profesionālā prestiža aizskārumu.

31 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P neapstrīd pārsūdzētā sprieduma 24. punktā izdarīto Vispārējās tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru *STM* nav tiesību uz atlīdzinājumu, kuras tai būtu nodevuši tās biedri, pārņēmēja, bet uzsver, ka atbilstoši Francijas tiesībām *STM* kā arodbiedrībai ir uzticēts vispārējo interešu uzdevums, kas tai piešķir interesi celt prasību gan patstāvīgi, gan savu biedru labā.

32 Komisija apstrīd argumentus, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P ir izvirzījuši, lai pamatotu savu pirmo pamatu. Savā atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību tā norāda, ka Vispārējās tiesas argumentācijā atspoguļojas *STM* izvērstā neskaidrā argumentācija.

Tiesas vērtējums

33 Saskaņā ar Tiesas statūtu 21. pantu un Vispārējās tiesas Reglamenta 44. pantu prasības pieteikumā it īpaši ir jānorāda strīda priekšmets un prasījumi, kā arī kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem.

34 Ir skaidrs, ka, lai prasība par zaudējumu atlīdzību atbilstu iepriekš minētajām prasībām, prasītājam savā prasības pieteikumā ir jānorāda pamati, kurus tas vēlas izvirzīt savu iebildumu pamatošanai, it īpaši kaitējuma, kas tam esot ticis nodarīts, raksturs, kā arī šo kaitējumu izraisījušais fakts (rīkojums *TAO/AFI*/Komisija, C-322/91, EU:C:1992:495, 13. punkts).

35 Turpretim prasība par jebkādu zaudējumu atlīdzību, kuras priekšmets nav precizēts un kurā nav kopsavilkuma par izvirzītajiem pamatiem, ir jāuzskata par nepieņemamu (spriedums *Zuckerfabrik Schöppenstedt*/Padome, 5/71, EU:C:1971:116, 8. un 9. punkts).

36 Prasības pieteikumā pirmajā instancē nebija precizēts *STM* šķietami nodarītā kaitējuma raksturs.

37 Proti, *STM* šķietami nodarītais kaitējums ir minēts tikai prasības pieteikuma daļā, kurā ir ietverti prasītāju pirmajā instancē prasījumi, un tas ir izteikts lūguma veidā kā atlīdzību par morālo kaitējumu samaksāt vienreizēju naudas summu EUR 30 000 apmērā, kura tiktu ieguldīta *STM* biedriem paredzētās informācijas programmās.

38 No tā izriet, ka *STM*, kā pārsūdzētā sprieduma 22. punktā ir uzskatījusi Vispārējā tiesa, savā prasības pieteikumā nav norādījusi nevienu precizējumu par, pirmkārt, ar Komisijai pārmesto rīcību saistītā apgalvotā kaitējuma raksturu un, otrkārt, pat aptuvenu šī kaitējuma novērtējumu. Turklāt apgalvojumam, saskaņā ar kuru naudas summa EUR 30 000 apmērā tikšot izmantota *STM* biedru informēšanai, nav nozīmes, nosakot minētā kaitējuma raksturu vai apjomu, jo tas attiecas tikai uz zaudējumu atlīdzības izmantojumu nākotnē, nevis uz minētā kaitējuma apjomu.

39 Līdz ar to *STM* celtā prasība par zaudējumu atlīdzību katrā ziņā bija jāatzīst par nepieņemamu, jo tā neatbilda Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem, un nav jālemj par to, vai Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot prasību, ciktāl to ir cēlusi *STM*, par nepieņemamu *STM* tiesību celt prasību neesamības dēļ.

Par trešo lietā C-12/13 P izvirzīto pamatu un trešo un ceturto lietā C-13/13 P izvirzīto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

40 Ar savu trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-12/13 P apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā ir tikusi pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa nav atzinusi, ka Savienības tiesībās vispār pastāv ārpuslīgumiskā atbildība bez vainas.

41 Ar savu trešo un ceturto pamatu, kuri ir jāuzskata par vienu pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 82.–88. punktā atzīstot, ka minētais kaitējums nav neparasts, jo tas nepārsniedz zivsaimniecības nozarei raksturīgo ekonomisko risku robežas.

42 Komisija apstrīd visus minētajos pamatos izvirzītos argumentus.

Tiesas vērtējums

43 Ir skaidrs, ka saskaņā ar pašlaik spēkā esošajām Savienības tiesībām salīdzinoša dalībvalstu tiesību sistēmu pārbaude neļauj atzīt, ka pastāv Savienības ārpuslīgumiskās atbildības par darbībām, ko tā likumīgi veic likumdošanas jomā, režīms (skat. spriedumu *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, C-120/06 P un C-121/06 P, EU:C:2008:476, 175. un 179. punkts).

44 Šajā ziņā Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, jo, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 69.–73. punktā tā ir pamatojusies uz minēto judikatūru un, otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 76. punktā tā ir paudusi uzskatu, ka pamats, kas attiecas uz Savienības ārpuslīgumisko atbildību par likumīgu rīcību, ir jāizvērtē tieši šīs pašas judikatūras gaismā.

45 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju lietā C-12/13 P izvirzītais trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

46 Runājot par apelācijas sūdzības iesniedzēju lietā C-13/13 P izvirzīto trešo un ceturto pamatu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 77.–87. punktā ir izvērtējusi minētā kaitējuma šķietami neparasto un īpašo raksturu, uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzēji ir atsaukušies pakārtoti gadījumā, ja tiktu atzīta Savienības ārpuslīgumiskās atbildības par likumīgu rīcību principa pastāvēšana Savienības tiesībās (šajā ziņā skat. spriedumu *Dorsch Consult*/Padome un Komisija, C-237/98 P, EU:C:2000:321, 18. un 19. punkts).

47 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kas attiecas uz apelācijas sūdzībām, ja viens no Vispārējās tiesas norādītajiem motīviem ir pietiekams, lai pamatotu tās sprieduma rezolutīvo daļu, nekādas nepilnības, kas varētu būt citam attiecīgā sprieduma motīvam, nevar ietekmēt minēto rezolutīvo daļu, un līdz ar to pamats, kurā ir atsauce uz šīm nepilnībām, ir neiedarbīgs un ir jānoraida (spriedums Komisija/*CAS Succhi di Frutta*, C-496/99 P, EU:C:2004:236, 68. punkts).

48 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju lietā C-13/13 P izvirzītais trešais un ceturtais pamats ir jānoraida kā neiedarbīgi, jo tie ir izvirzīti par pārsūdzētā sprieduma *ad abundantiam* motīvu.

Par otro lietā C-13/13 P izvirzīto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

49 Ar savu otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-13/13 P apgalvo, ka Regula Nr. 530/2008 pat pēc sprieduma *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) pasludināšanas joprojām ir principā likumīgs tiesību akts, kas ir ticis atzīts par spēkā neesošu tikai daļēji, proti, ciktāl tas attiecas uz šī akta spēkā stāšanās datumu attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu vai ir reģistrēti minētajās dalībvalstīs, kā arī Savienības uzņēmējiem, kas noslēguši līgumus ar tiem.

50 Komisija, ievērojot faktu, ka minētais pamats ir izvirzīts par pārsūdzētā sprieduma punktiem, kuri attiecas uz citiem prasītājiem pirmajā instancē, nevis tiem, kuri ir iesnieguši apelācijas sūdzību lietā C-13/13 P, uzskata, ka tas ir pamatots un ka līdz ar to sprieduma *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) pasludināšana nav jauns fakts Vispārējās tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē.

51 Komisija it īpaši uzskata, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot par pieņemamu pamatu, kas attiecas uz to prasītāju pirmajā instancē, kuri ir iesnieguši apelācijas sūdzību lietā C-12/13 P, izvirzīto pamatu par Savienības ārpuslīgumisko atbildību par prettiesisku rīcību, jo, kā izriet no sprieduma *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) formulējuma, Tiesa ir atzinusi Regulu Nr. 530/2008 par spēkā neesošu tikai tiktāl, ciktāl attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu vai ir reģistrēti šajā dalībvalstī, un Savienības uzņēmējiem, kas noslēguši līgumus ar tiem, tajā noteiktie aizliegumi stājas spēkā, sākot no 2008. gada 23. jūnija, savukārt attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu vai ir reģistrēti minētajās dalībvalstīs, kā arī Savienības uzņēmējiem, kas noslēguši līgumus ar tiem, šie aizliegumi stājas spēkā, sākot no 2008. gada 16. jūnija, un, otrkārt, ka prasītāji pirmajā instancē nekādi netika kavēti celt prasību par zaudējumu atlīdzību saistībā ar Savienības prettiesiskas rīcības dēļ nodarītu kaitējumu, pat ja nebija sprieduma, ar kuru minētais tiesību akts būtu atzīts par spēkā neesošu.

Tiesas vērtējums

52 Pirmkārt, runājot par apelācijas sūdzības iesniedzēju lietā C-13/13 P izvirzītā otrā pamata pieņemamību, Tiesa jau ir atzinusi, ka tad, ja Vispārējā tiesa ir apvienojusi divas lietas un pasludinājusi vienotu spriedumu, kurā ir sniegta atbilde uz visiem pamatiem, ko ir izvirzījuši tiesvedības Vispārējā tiesā dalībnieki, katrs no tiem var kritizēt argumentāciju attiecībā uz pamatiem, kurus Vispārējā tiesā ir izvirzījis tikai prasītājs otrajā no apvienotajām lietām (spriedums *ISD Polska* u.c./Komisija, C-369/09 P, EU:C:2011:175, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Šajā lietā, kaut gan sākotnēji Vispārējā tiesā bija iesniegta tikai viena lieta, apstāklis, ka rakstveida procesā apelācijas sūdzības iesniedzēji tika sadalīti divās grupās, no kurām viena, proti, prasītāji pirmajā instancē, kas iesniedza apelācijas sūdzību lietā C-12/13 P, ir izvirzījusi jaunu pamatu, ļauj pēc analoģijas piemērot iepriekš minēto judikatūru.

54 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju lietā C-13/13 P izvirzītais otrais pamats, kas attiecas uz Vispārējās tiesas sniegto atbildi uz pamatu, kuru bija izvirzījuši prasītāji pirmajā instancē, kas iesniedza apelācijas sūdzību lietā C-12/13 P, ir pieņemams.

55 Otrkārt, runājot par apelācijas sūdzības iesniedzēju lietā C-13/13 P izvirzītā otrā pamata pamatotību, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktu tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

56 Šajā gadījumā, kā atgādināts šī sprieduma 18. punktā, tā kā Tiesa spriedumā *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) bija nospriedusi, ka Regula Nr. 530/2008 ir spēkā neesoša, Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus rakstiski paust nostāju par secinājumiem, kas būtu jāizdara no minētā sprieduma. Savā atbildē prasītāji pirmajā instancē, kuri iesniedza apelācijas sūdzību lietā C-12/13 P, norādīja pamatu, kas attiecas uz Savienības ārpuslīgumisko atbildību par prettiesisku rīcību. Pēdējie minētie it īpaši uzsvēra, ka seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu, piešķirtā atļauja zvejot līdz 2008. gada 23. jūnijam, kaut gan seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu, sava zveja bija jāpārtrauc 2008. gada 16. jūnijā, tiem ir radījusi reālu un droši zināmu kaitējumu, kas atbilst tiem 2008. gadam piešķirtās kvotas nenozvejotajai un nepārdotajai daļai.

57 Vispirms ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 48. un 49. punktā secināja, ka prasītāji pirmajā instancē, kuri iesniedza apelācijas sūdzību lietā C-12/13 P, ir norādījuši pamatu, kas nebija izvirzīts pieteikumā par lietas ierosināšanu un kas līdz ar to ir jauns pamats Vispārējās tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē.

58 Šajā ziņā, runājot par šī pamata pieņemamību, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 53. un 54. punktā atzina, ka spriedums *AJD Tuna* (EU:C:2011:153), kuru Tiesa pasludināja vēlākā datumā nekā datums, kurā tika celta prasība, ir jāuzskata par apstākli, kas pieļauj jauna pamata izvirzīšanu, jo minētais spriedums ir mainījis prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī pastāvējušo tiesisko situāciju. Proti, Vispārējā tiesa konstatēja, ka spriedumā *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) ir tikusi noteikta Regulas Nr. 530/2008 spēkā neesamība kopumā un ka tā ir pārtraukusi radīt tiesiskas sekas, ko izraisītu likumības prezumpcijas piemērošana.

59 Tomēr ir jānorāda, ka šīs lietas gadījumā Vispārējā tiesa savā argumentācijā pamatojas uz kļūdainu sprieduma *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) interpretāciju. No minētā sprieduma 105.–108. punkta it īpaši izriet, ka, atliekot zvejas aizlieguma pasākumu spēkā stāšanos līdz 2008. gada 23. jūnijam vienīgi attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu, un nesniedzot šim papildu termiņam objektīvu pamatojumu, Komisija nav ievērojusi nediskriminācijas principu. No šī Tiesas vērtējuma tādējādi izriet, ka, noraidot visus pārējos pamatus, ar kuriem tika lūgts konstatēt Regulas Nr. 530/2008 spēkā neesamību, tā spriedumā *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) tika atzīta par spēkā neesošu tikai tiktāl, ciktāl seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu, bija piešķirta iespēja zvejot vienu papildu nedēļu, paturot spēkā attiecībā uz pārējiem seineriem noteikto aizlieguma datumu, proti, 2008. gada 16. jūniju.

60 No tā izriet, ka pretēji Vispārējās tiesas vērtējumam, tā kā Regula Nr. 530/2008 ir tikusi atzīta par spēkā neesošu tikai tiktāl, ciktāl ar to seineriem, kuri peld ar Spānijas karogu, bija piešķirts labvēlīgāks režīms, sprieduma *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) pasludināšana nav jauns tiesisks apstāklis, kas ir kļuvis zināms iztiesāšanas laikā Vispārējā tiesā. Proti, tā kā attiecībā uz seineriem, kuri peld ar Grieķijas, Francijas, Itālijas, Kipras un Maltas karogu, noteiktais zvejas aizliegums ir palicis spēkā, ar minēto spriedumu ir vienīgi tikusi apstiprināta tiesiska situācija, kura prasītājiem pirmajā instancē, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-12/13 P, bija zināma brīdī, kad tie cēla savu prasību.

61 No iepriekš minētā iziet, ka Vispārējā tiesa, atzīstot, ka sprieduma *AJD Tuna* (EU:C:2011:153) pasludināšana ir jauns tiesisks apstāklis, kas pieļauj jauna pamata izvirzīšanu tiesvedības laikā, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

62 Tomēr ir jāatgādina, ka, ja Vispārējās tiesas sprieduma motīvu daļā ir atklāts Savienības tiesību pārkāpums, bet ir redzams, ka rezolutīvā daļa ir pamatota ar citiem juridiskiem motīviem, šāds pārkāpums nevar izraisīt šī sprieduma atcelšanu (šajā ziņā skat. spriedumus *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, EU:C:2008:476, 187. punkts, kā arī *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija, no C-465/09 P līdz C-470/09 P, EU:C:2011:372, 171. punkts).

63 Šajā gadījumā, kaut gan Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot par pieņemamu prasītāju pirmajā instancē, kuri ir apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-12/13 P, izvirzīto pamatu, kas attiecas uz Savienības ārpuslīgumisko atbildību par prettiesisku rīcību, šī kļūda nevar izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu, jo pārsūdzētā sprieduma 55.–66. punktā Vispārējā tiesa minēto pamatu katrā ziņā ir noraidījusi kā nepamatotu.

64 Ņemot vērā iepriekš minēto, kaut gan apelācijas sūdzības iesniedzēju lietā C-13/13 P izvirzītais otrais pamats ir pamatots, tas ir jānoraida kā neiedarbīgs (šajā ziņā skat. spriedumus *Ojha*/Komisija, C-294/95 P, EU:C:1996:434, 52. punkts, kā arī *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, EU:C:2008:476, 189. punkts).

Par pirmo un otro lietā C-12/13 P izvirzīto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

65 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-12/13 P apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, izvērtējot Savienības ārpuslīgumiskās atbildības par prettiesisku rīcību iestāšanos, jo tā pārsūdzētā sprieduma 61.–66. punktā ir atzinusi, ka minētais kaitējums nav reāls un droši zināms.

66 Ar savu otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C—12/13 P apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu arī savā vērtējumā attiecībā uz minētā kaitējuma reālo un droši zināmo raksturu, nekonstatējot, ka tas izriet no tiesību uz īpašumu un tiesību brīvi veikt profesionālo darbību aizskāruma.

67 Komisija apgalvo, ka šie pamati ir jānoraida kā nepieņemami un katrā ziņā kā nepamatoti.

Tiesas vērtējums

68 Ir jāatgādina, ka Vispārējā tiesa, kā izriet no šī sprieduma 63. punkta, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot par pieņemamu prasītāju pirmajā instancē, kuri ir apelācijas sūdzības iesniedzēji lietā C-12/13 P, tiesvedības pirmajā instancē laikā izvirzīto pamatu, kas attiecas uz Savienības ārpuslīgumiskās atbildības par prettiesisku rīcību iestāšanos.

69 Tādēļ, tā kā minētais pamats bija jāatzīst par nepieņemamu, apelācijas sūdzības iesniedzēju lietā C-12/13 P izvirzītais pirmais un otrais pamats ir jānoraida kā neiedarbīgi, jo tie attiecas uz Vispārējās tiesas veikto šī paša pamata izvērtējumu pēc būtības.

70 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzības iesniedzēju lietās C-12/13 P un C-13/13 P iesniegtās apelācijas sūdzības ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

71 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā lietās C-12/13 P un C-13/13 P Komisija ir lūgusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tiem spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež tiem atlīdzināt attiecīgos tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) **lietās C-12/13 P un C-13/13 P iesniegtās apelācijas sūdzības noraidīt;**

2) ***Gérard Buono, Jean-Luc Buono, Roger Del Ponte, Serge Antoine Di Rocco, Jean Gérald Lubrano, Jean Lubrano, Jean Lucien Lubrano, Fabrice Marin*** **un** ***Robert Marin*** **atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā C-12/13 P un** ***Syndicat des thoniers méditerranéens, Marc Carreno, Jean-Louis Donnarel, Jean-François Flores, Gérald Jean Lubrano, Hervé Marin, Nicolas Marin, Sébastien Marin*** **un** ***Serge Antoine José Perez*** **atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā C-13/13 P.**

[Paraksti]